

studiu biblic Cartea JUDECĂTORI (4)

Împăratul din Mesopotamia

Numele împăratului înseamnă „răutate dublă“, iar această semnificație corespunde adevăratului caracter al lumii, căci știm că cel care conduce lumea este diavolul (1 Ioan 5.19). El domnește în spatele culiselor lumii. El a oferit Domnului toată slava împărățiilor lumii acesteia; și astăzi pune aceste lucruri înaintea oamenilor înșelând și nimicind cu toată strălucirea sufletele lor. Răutatea sa în această privință este dublă în caracterul ei, căci el este atât dumnezeu, cât și prinț al acestei lumi (Ioan 12.31; 2 Corinteni 4.4).

Când israeliții au început să simtă jugul de fier care apăsa asupra lor, au strigat în strâmtorarea lor către Domnul. El a auzit strigătul lor și le-a ridicat un salvator, care s-a putut măsura cu puterea Mesopotamiei.

Eliberatorul

Bărbatul, pe care Dumnezeu l-a folosit ca să elibereze pe poporul Său, se numea Otniel. Acest nume înseamnă „tăria mea este Dumnezeu“. Citim despre el deja în capitolul 1. Acolo, vitejia sa a fost încercată și dovedită; ca răsplată, a primit pe fiica lui Caleb și o dată cu ea țara de miazăzi, o țară însoțită și roditoare. Dar o dată cu țara, a primit și izvoarele de sus și izvoarele de jos. El a fost omul care a avut ca moștenire țara de miazăzi cu izvoarele de sus și izvoarele de jos și de aceea a putut să biruiască Mesopotamia.

Dumnezeu lucrează și în zilele noastre de har prin legea forței de atracție. Prin puternica influență a dragostei și a bunătății Sale, El vrea să ne atragă din ceea ce este rău, iar prin forța de acțiune a ceea ce este mai bun, alungă lumea din inima noastră. Acest ceva mai bun este țara de miazăzi cu izvoarele de sus și de jos.

Țara de miazăzi

Frumusețea strălucitoare a acestei minunate moșteniri ne este prezentată în Evanghelia după Ioan. În epistola lui Ioan, ca nici unde în altă parte a Scripturii, suntem atenționați deseori cu privire la lume, căci ceea ce are Dumnezeu și ceea ce are lumea pentru noi sunt permanent în opoziție; nu pot fi amestecate și nu pot fi aduse la același numitor comun.

În această evanghelie, Domnul nu ne este prezentat ca Acela care nu are unde să-Și pună capul, ci ca „singurul Fiu, care este în sânul Tatălui“ (1.18). Aici era locuința Sa, odihna Sa și locul bucuriei Sale. Cu ucenicii Săi putea să vorbească despre ceea ce Îi aparținea; cuvântul „Meu“ este caracteristic acestei evanghelii. În capitolele 14-17, Domnul îl folosește de aproximativ 30 de ori. El era în mijlocul posesiunii Sale, al lucrurilor despre care El putea să spună că sunt ale Sale: „Casa Tatălui Meu“, „Tatăl Meu“, „bucuria Mea“, „Numele Meu“, „slava Mea“ etc. Aici avem privilegiul să-L privim ca pe Cel unic, care se bucură de strălucirea nepieritoare a moștenirii Sale. El a venit în această lume, ca să caute și să găsească pe aceia care vor împărți pentru totdeauna cu El aceste lucruri prețioase.

A fi creștin înseamnă viață și realitate. Acest fapt constă în a te bucura de lucrurile despre care vorbește Domnul aici. El dorește ca toți să se bucure de ceea ce este al Lui, căci El a spus: „Vă dau pacea Mea“; „V-am spus aceste lucruri, pentru ca bucuria Mea să fie în voi“; „Și Eu le-am dat gloria pe care Mi-ai dat-o Tu“; „Tatăl Meu și Tatăl vostru, Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru“ (Ioan 14.27; 15.11; 17.22; 20.17). Pentru ca aceste lucruri să fie partea noastră, ne-a făcut frați ai Săi. El Își găsește bucuria în aceea că nu ne dă cum dă lumea, ci El

împarte cu noi această moștenire minunată. El ne-a adus la Sine, ca noi să cunoaștem și să savurăm partea cea mai bună a moștenirii Sale, iar aceasta este dragostea Tatălui Său, căci El Se roagă Tatălui Său ca „lumea să cunoască că Tu i-ai iubit, așa cum M-ai iubit pe Mine“ (Ioan 17.23). „Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău, pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei și Eu în ei“ (Ioan 17.26).

Aici suntem introduși în nemărginirea și veșnicia dragostei divine, care este prea coplesitoare, ca să o putem înțelege cu mintea noastră; cu toate că nu am făcut decât un început mic, ca să cunoaștem înțelesul minunat al acestor cuvinte, știm totuși că sunt cuvintele vieții veșnice, care pun în mișcare inimile noastre și, ca răspuns la această dragoste nemărginită, le fac să bată puternic.

Cum putem savura această moștenire

Putem înțelege că Domnul Își are bucuria în această țară de miazăzi, unde totul este de la Dumnezeu, căci El este Fiul lui Dumnezeu; însă cum putem cunoaște sau savura acest loc, pe care El ni-l dă în legătură cu Sine?

Dacă ar intra un împărat într-o închisoare ca să-l grațieze pe un făcător de rele, atunci acesta ar fi în mod clar un act de îndurare. Însă acesta nu îl va grația, ca să-l ducă cu sine în palat ca tovarăș al său. Omul ar fi cu totul nepotrivit acestui loc și probabil ar fi mult mai fericit în închisoare decât în palat. Dacă însă împăratul ar putea să-i dea natura unuia dintre copiii săi, situația s-ar schimba, căci atunci acest om ar fi în stare să savureze ceea ce-i aparține împăratului și s-ar simți bine în apropierea acestuia. Ceea ce împăratul nu poate face niciodată a făcut Dumnezeu. El ne-a dat Duhul Fiului Său, Duhul Sfânt, iar Duhul ne face capabili nu numai să strigăm „Ava, Tată“, ci ne descoperă toate lucrurile privitoare la Hristos și ne ajută să le savurăm; în Duhul care ne-a fost dat, avem izvoarele de sus și izvoarele de jos.

Vom savura acest loc prețios în toată plinătatea sa atunci când vom ajunge în casa Tatălui, dar dragostea Lui este așa de mare, încât nu ne lasă să așteptăm această bucurie până vom ajunge în acele locuințe binecuvântate. El ne-a dat Duhul Său, pentru ca să începem de acum să o savurăm.

J.T. Mawson